

متن پرسش

سلام: روایتی در کانال مطالب ویژه آمده بود که بر میت ساعتی سخت‌تر از شب اول قبر نمی‌گذرد. این دنیا هم که مملوء از سختی، بعد فقط شب اول قبرش چقدر باید سختی بکشیم، بعد همین طور در برزخ تا قیام قیامت. قیامت هم در صف محشر چقدر معطل و اذیت شویم خدا می‌داند بعد جهنمی بشویم که هیچ. چقدر طول بکشد خارج شویم الله اعلم. اگر هم حبس ابد بخوریم که واویلا. بهشتی هم بشویم هر کجا باشیم می‌دانیم اینها همه اش دلخوشکنک است و درجات بس بالاتری وجود دارد و ما محروم. مثل آنکه آدم اشکنه ای را با ولع مشغول خوردن باشد ناگهان بوی کباب بخورد زیر دماغ مبارکش آیا اشکنه زهر نخواهد شد؟ بعد بررسی که می‌کنیم می‌بینیم خداوند دغدغه اسماء خویش را دارد و اگر ظهور و بروز این اسماء مستلزم این همه آلام ما باشد آیا او را باکی هست؟ اصلا آیا خداوند جز خودش چیزی برایش اهمیت دارد و علاقه ای دارد جز این است که ما را به این خاطر دوست دارد که مظاهرش هستیم؟ البته بماند که: «هذه الحقيقة الغيبية لا تنتظر نظر لطف او قهر و لا تتوجه توجه رحمة او غضب». و نیز اعلم: أَنَّ الْحَقَّ مِنْ حَيْثُ إِطْلَاقِهِ الذَّاتِي لَا يَصِحُّ أَنْ يَحْكَمَ عَلَيْهِ بِحَكْمٍ، أَوْ يَعْرِفَ بِوَصْفٍ، أَوْ يُضَافَ إِلَيْهِ بِنِسْبَةٍ مَّا - مِنْ وَحْدَةٍ أَوْ وَجُوبٍ وَجُودٍ أَوْ مَبْدِئِيَّةٍ أَوْ اقْتِضَاءٍ إِيجَادٍ أَوْ صُدُورٍ أَثَرٍ أَوْ صُدُورِ عِلْمٍ مِنْهُ بِنَفْسِهِ أَوْ بغيره - لِأَنَّ كُلَّ ذَلِكَ يَقْضِي بِالتَّعْيِينِ وَ التَّقْيِيدِ بَلْهَ أَنْ بَالَا بِالَاهَا خَبْرِيٍّ مِنْهُ أَنْ مَا كَمَا كَيْفَ هِيَ بِيَجْزٍ مِنْهَا نَبْذَرُهَا عِلْمِيًّا نَادِرًا حَالِ سَوَالِ هَذَا هِيَ أَيْضًا مِنْهُ أَنْ خَيْرِينَ افق و درجه را نیز در نظر بگیریم که فوق آن بوی کبابی در کار نباشد دوقلوی همسان چسبیده به خدا هم بشویم آیا باز انسان در آن اوج نیز نمی‌داند که باز خدا فقط خودش را دوست دارد و بس اصلا بالاتر برویم و خودمان نیز فرضا خدا بشویم خدایی که در خوددوستی غرق است چه انگیزه ای می‌دهد که هوس کنیم او شویم؟ و آیا باز ما نیز دران مقام خدایی همان بلایی که خدای قبلی بر سر مظاهرش آورد نخواهیم آورد پس همان طور که می‌بینید صدر تا ذیل هستی چنگی به دل نمی‌زند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در همه مواردی که می‌فرمایید بحث در احساس وجود است و عاری بودن از توهمات که امور واقعی نیست. و لذا اگر از یک جهت حضرت حق خود را در مخلوقات تماشا می‌کند، مخلوقات نیز به حکم امکان ذاتی‌شان با درک فیض وجود، خود را احساس می‌کنند و از این جهت خوب است که نظام تکوین را مدّ نظر قرار داد. موفق باشید

